

ЯКЩО ЦЕРКВА НЕ БУДЕ СВІТЛОМ, ВОНА ПЕРЕСТАНЕ БУТИ ЦЕРКВОЮ

Іван Онисів — пастор-місіонер, освітянин і капелан, який служить на Львівщині. Директор місіонерської школи «Голос надії». Спілкуємося про християнське покликання та досвід служіння під час війни.

Сторінка 2

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№6 червень 2025

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

ПРО ГОЛОВНЕ

ЗУПИНИСЬ, ПРОЧИТАЙ, ПОДИВИСЬ НА СЕБЕ!

Як правило, на самих себе ми звертаємо увагу перед дзеркалом, але в більшості випадків щоденного життя реагуємо на інших. Як у відомій пісні: «У сусіда хата біла...»

Христос резонно зауважує своїм сучасникам: «Чого ж в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?» (Лк.6:42).

Отже, об'єкт нашого аналізу — кожен із нас. Подивися на самого себе. Тож до вашої уваги декілька тез.

1. «Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:12)

Виявляється, не сусід, не пастор чи священник, не президент, не теща — я сам за себе відповідатиму перед Богом. Це не пошук винних — це моя персональна відповідальність. І це серйозно!

2. «Бо кожен, хто сам себе підносить, буде понижений...» (Лк. 14:11).

Це не стосовно передвиборчої агітації, це про мою позицію в сім'ї, церкві, суспільстві. Це про витончену форму гордості в будь-якій сфері.

«Бо коли я знову відбудовую, те що зруйнував, то сам себе роблю злочинцем» (Гал.2:18). Вдумаємося — не суд, не соціум, а я сам себе зробив злочинцем! Якщо сьогодні мені стало білим те, про що вчора я вперто доводив, що воно чорне, — я злочинець. Якщо вчора це було нормою, а сьогодні стало гріхом або навпаки — я сам себе зробив негідником із роздвоєними думками. Це вже нагадує діагноз...

3. «Коли б ми судили самі себе, то не були б судимі...» (1Кор. 11:31).

Це шанс — одягнути мантию судді й подивитися на себе збоку. Не варто очікувати Верховного Суду (не плутати з Верховним Судом України) від Єдиного законодавця і Судді — Бога. Апеляції не буде. Буде справедливий вирок. За краще цей вирок винести собі самому, а простіше кажучи — покаятися. Адвокат Христос приймає твою апеляцію.

4. Самообман! «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може...» (Гал.6:7). Обман — завжди неприємно. Коли обманюють вороги —

важно, але коли друзі — нестерпно важко, адже довіряв так, як собі. Є ще один різновид обману — це коли сам себе обманув!

На кого ремствувати, кому жалітися, у кого шукати правди? Сам себе — це найгірше. Особливо коли йдеться про стосунки з Богом. Саме в цій сфері є величезна небезпека самообману. Вам це знайомо: «Я не вкрав, не вбив, не спалив, що всім — те й мені...» Пам'ятаймо — із Бога насміятися не можна.

«Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина...» (Фил.2:7). Це Христос. Йому не було потреби Себе підвищувати, Він — Найвищий у всьому. Він Бог! Але Він Сам Себе понизив до рівня раба, який прислугує. У Його пониженні одна-єдина мета — підвищити нас до рівня синів і дочок Божих!

Підійдімо до дзеркала Божого слова. У ньому побачимо себе. Зупинись, прочитай, подивися на самого себе, а ще — подивися на Христа. Він — приклад, гідний наслідування.

Микола СИНЮК

ПОЕЗІЯ

Я ТЕБЕ НЕ ПОКИНУ!

Є одна обітниця, дарована Богом для нас,
А для мене ще й скарб, що з роками ціни не втрачає:
«Не покину, вблагаю Отця, Він Втішителя дасть,
Він навчатиме вас і слова Мої вам нагадає».
Перший нарис буття: ані міст, ані сіл, ні ланів,
Ані грудки землі — іще контури суші розмиті,
Ми ще поза початком, а Він уже нас полюбив
До сотворення світу побачив нас кожного в світі.
Первозданних небес не черкнув іще перший болід,
В сповитковій планеті прекрасна, безгрішна, невинна,
Він вже знав на ім'я нас, вже чув безпросвітне «болить»
І признав зійти на вітар Свого власного Сина.
Не стривожу я дотиком вогкі листки лепехи,
Хай побавиться зілля до осені вітром долини —
Мені Трійцею Той, Хто сплативши довічні борги,
Всиновив та запевнив: «Ніколи тебе не покину!»
В час душевної смуті, в запеклім, нерівнім бою,
В лікарняній палаті, де відчай сочиться крізь стіни,
У щоденних турботах, в самотності руку мою
Він тримає та стиха нагадує: «Я не покину».
А коли у незнану дорогу покличе сурма,
Упізнаю Того, Хто дав людям молитву «Авіну...»
«Авва» — значить Отець.
З Ним не страшно.
І смерті — нема,
Є лише перехід та слова: «Я тебе не покину!»

Яна ДЕМЧУК

ЦЕРКВА ПІД ЧАС ВІЙНИ

СВІТЛО, ЩО ПЕРЕМАГАЄ ТЕМРЯВУ

Сторінка 2

Коли 24 лютого 2022 року розпочалася повномасштабна війна, у нашій церкві тривало будівництво нового дому молитви. Саме тоді в нас працювала група молодих християн-будівельників із Рокитнянського району Рівненщини. Вранці ми планували продовжити роботу, аж раптом близько 5:30 мені зателефонували й повідомили, що почалася війна. Я здивувався: «Яка війна? Нам сьогодні потрібно будувати! Нехай війна почекає...» Однак, увімкнувши новини, я зрозумів, що це реальність.

НОВИНИ

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ У НОВОВОЛИНСЬКУ

1 червня в Міжнародний день захисту дітей за сприяння нововолинських церков «Святої Трійці», «Ковчег», «Благодать», «Салім» та «Воскресіння» відбулося євангелізаційне служіння-молитва, якому передував «Фестиваль сім'ї».

Розпочалося свято з маршу центральною вулицею міста на підтримку сімейних цінностей. Прийшовши на майдан, присутні священнослужителі з гостями заходу звернулися з проханням до Господа за кожну сім'ю. По-особливому просили Божої опіки дітям, чий батьки загинули на війні. Після молитви на малюнок чекало багато цікавих локацій, призвів і смаколиків.

У кінці заходу присутніх було запрошено на вечірне служіння з участю об'єднаного молодіжного хору, музичних гуртів «ІХТІС» та «Нотки».

Свято об'єднало містян, залишивши приємні спогади малечі та вдячні відгуки від дорослих.

vhve.com.ua

ВСЕУКРАЇНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ПОРУШЕННЯМИ СЛУХУ

16-18 травня відбулася всеукраїнська конференція для людей з порушеннями слуху. Її відвідало 140 учасників: людей із інвалідністю та сурдоперекладачі — із різних куточків України, а також Ізраїлю та Польщі.

Подія відбулася на території табору «Золота генерація», розташованому в с.Заріччя Івано-Франківської області, її організував Департамент служіння людям з порушеннями слуху. Тема заходу: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1)

Учасники на подію прибули не з пустими руками: регіональними командами підготували пісні, проповіді, сценки, викладали теми, проводили біблійні вікторини, організовували молитви за потреби присутніх. Волинська делегація нараховувала 37 людей.

Під час конференції дві людини з порушеннями слуху виявили бажання присвятити своє життя Богу.

vhve.com.ua

ЦЕРКВА ПІД ЧАС ВІЙНИ

СВІТЛО, ЩО ПЕРЕМАГАЄ ТЕМРЯВУ

**Продовження,
початок на стор. 1**

Я негайно відправив братів на заправку, щоб вони закупили паливо, і сказав їм повернутися додому. Так само дав вказівку всім нашим членам церкви максимально заправитися паливом, поки ще не було жодних обмежень. Я усвідомлював, що за кілька годин це стане неможливим. Усі встигли заправитися, а будівельники вирушили додому. Я ж залишився на місці.

**«ЩО ВИ ТУТ РОБИТЕ?
ДЕ РОСІЯНИ?»**

До нашого міста фронт не дійшов усього 15 кілометрів. У перші дні війни я не цілком усвідомлював масштаб небезпеки. Мій дід розташований неподалік військомату, і звідти мені повідомили, що колона ворожої техніки рухається до нас. Мені порадили терміново евакуювати сім'ю, оскільки першими ударами росіяни намагалися знищити військомат. Я вивіз родину, а сам поїхав подивитися на цю колону з наміром порозмовляти з ними про Бога. Тоді я ще не розумів усієї небезпеки — це був четвертий день від початку повномасштабної війни.

Я проїхав повз наші БТРи, які стояли наготові, привітав їх і поїхав далі. Дістався до села Діхтярі, де наші хлопці сиділи в засідці. Я залишив авто, підійшов до них і, не розуміючи ситуації, запитав: «Що ви тут робите? Де росіяни?» Вони, по-перше, здивувалися, що я знаю про цю колону, а по-друге, запитали про мету мого приїзду. Я відповів, що хочу побачити ворога й розповісти їм про Ісуса Христа. Один із військових, який мене знав, у грубій формі привів мене до тям, давши зрозуміти, що мій намір хоч і щирий, але безглуздий і закінчиться для мене фатально. Я повернувся. Згодом, побачивши звірства, які чинили окупанти, усвідомив, що вони поводитися не по-людськи в тих селах і містах, куди заходили.

**НАЙГОЛОВНІШЕ —
СЛУЖИТИ ЛЮДЯМ**

Мені безперервно телефонували друзі та знайомі, запитуючи, чи залишаємося ми, чи виїжджаємо. У цей момент мене підтримала мама. Я зателефонував їй, і вона сказала: «Сину, будь на цьому місці, як Гедеон!» Тож моє рішення як пастора було однозначним: залишитися там, куди мене поставив Бог, і служити людям, несучи їм світло Христа в час, коли згущується темрява. Щоранку й щовечора ми телефонували один одному, перевіряючи, чи все гаразд. Ми підтримували зв'язок, збиралися разом, молилися. Але найголовніше — служили людям.

У церкву приходило дуже багато людей, як кажуть у народі: «Як тривога — то до Бога». Люди були налякані, а саме в церкві вони знайшли надію та впевненість. Ми

отримували певну допомогу й ділилися з людьми. Іноді здавалося, що всім не вистачить того, що ми маємо, але його вистачало. Я досі не можу пояснити, як це ставалося. Можливо, Господь множив запаси, як колись робив.

**ХЛІБ ФІЗИЧНИЙ І ХЛІБ
ДУХОВНИЙ**

Наша церква стала своєрідним центром надання допомоги місцевому населенню та селам навколо. Але мене особливо тишило, коли я бачив у людях прагнення отримати не лише фізичний хліб, а й духовний. Якось ми привезли гуманітарну допомогу в село Велика Дорога (по дорозі на Ніжин). Навколо ще догорала військова техніка окупантів. Назустріч нам вийшов чоловік. Ми дали йому буханець хліба, і він упав на коліна, почав плакати й цілувати хліб, промовляючи крізь сльози: «Я не бачив свіжого хліба більше місяця! Я весь цей час сидів у погребі та їв лише консервацію, яка там була. А без хліба консервовані помідори, огірки та сало не смакують...»

Пригадую, як ми поїхали надавати допомогу в село Новий Биків, яке було в окупації. Ми роздали допомогу, і до мене підійшов чоловік, відвів убик і сказав: «Ви мені не все дали!» Я побачив, що в нього в руках повний пакет, і спершу подумав, що йому бракує якихось речей першої необхідності або сестри щось забули покласти. Але він відкрив пакет, показав на пакунок іншого чоловіка й вигукнув: «Дивися, у його пакеті є Євангелія, а в мене немає! Дайте мені цю Божу книгу!»

Це дуже втішило мене, бо, виявляється, є люди, які більше цінують Слово Боже, ніж продукти.

**«НЕ ЗВАЖАЙ НА МІЙ
ВИГЛЯД...»**

Пригадую, як ми приїхали до Чернігова, куди було важко дістатися. Нас супроводжували спецколонною через блокпости. Видовище було жакливим: на околицях Чернігова лежали частини людських тіл, які ще не встигли прибрати... Люди стояли в черзі за хлібом, і туди влучила ракета...

У Чернігові люди понад місяць жили в підвалах без електрики, тепла, води та належного харчування. На все життя запам'ятав перші миті зустрічі з цими стражденими людьми: натовп зібрався миттєво, і ми не могли відкрити двері автомобіля, настільки нас

тиснули. Ми приїхали з польовою кухнею. Доки розігрівали казани, люди залізли в наше авто й забрали всю їжу, яка там була, включно з обідом, що приготувала мені дружина. Настільки вони були голодні!

Із нами були бізнесмени-християни з Києва — Мартинів і Князев. Один із них проповідував, а біля нього стояв чоловік у дуже брудному одязі, який аж вилискував від бруду. Він підійшов до мене й запитав: «Цей проповідник з Києва?» — «Так», — відповідаю. — «Запитай його, чи зможе він мене взяти до Києва?» Я оцінив його неохайний вигляд і не зрозумів, навіщо йому туди їхати. Він наче прочитав мої думки й пояснив: «Не зважай на мій вигляд, я не безхатько. За день до війни приїхав із Києва до сина, а сам я — викладач університету (він назвав заклад, але я вже не пам'ятаю назви)». Чоловік розповів, що за цілий місяць жодного разу не мився, бо не було можливості навіть набрати води. Це ще раз підтверджує істину зі Слова Божого: не судіть людину за зовнішністю.

БОГ РОБИТЬ ЧУДЕСА

Пам'ятаю свідчення ще одного нашого брата. Його батьки перебували в окупації в селі Вербівка (біля Балаклії, Харківщина). Як тільки село звільнили, ми одразу спекли свіжий хліб, завантажили бус продуктами й речами першої необхідності та поїхали туди. Нам видали спеціальну перепустку, бо там ще відбувалася зачистка, і нікого не пускали. Наперед визначили три локації, де будемо роздавати продукти. Ми швидко все роздали, а потім помітили метушню наших військових у тому місці, де щойно роздавали хліб. Виявилось, що в будинку, біля якого ми стояли, переховувалася група російських військових. Чоловік, який нас супроводжував, сказав, що Бог нас милував і зберіг. Я ще мав намір зайти до того будинку, але в останній момент передумав — Бог відвів.

Христос каже: «Ви — світло для світу». Коли згущується темрява (а ця війна — це справжня пітьма), особливо важливо світити. Ми, як Церква Божа, намагалися й нині намагаємося бути світлом для людей, надаючи їм усіляку допомогу й проповідуючи Євангелію.

**Мирослав КАПАРЧУК,
пастор церкви села Варва,
Чернігівщина**

ІНТЕРВ'Ю

ЯКЩО ЦЕРКВА НЕ БУДЕ СВІТЛОМ, ВОНА ПЕРЕСТА- НЕ БУТИ ЦЕРКВОЮ

— **Розкажіть, будь ласка, як ви прийшли до Бога та з чого розпочалося ваше служіння.**

— Я народився в греко-католицькій сім'ї. Змалку мама замість казок читала мені Біблію. Я сам ще не вмів читати, а вже знав багато біблійних історій напам'ять. Якось 1994 року ми з батьком приїхали в Трускавець, щоб забрати матір, яка була на оздоровленні. І там ми потрапили на евангелізацію, точніше — на демонстрацію фільму «Ісус». Досі не знаю, хто саме проводив захід, але цей фільм настільки вплинув на мене, що я покався і свідомо присвятив своє життя Богові. Після цього життя радикально змінилося. Це було ще в дошкільному віці. Якщо ж говорити про прихід до евангельської церкви, то вперше це сталося в студентські роки під час навчання в Дрогобичі. А хрещення я прийняв у Стрию, оскільки в нас, у Дашаві, церкви не було. Ставши членом церкви, поставив собі запитання: «Що я повинен робити?» І отримав відповідь у Біблії: «Іди і розкажи, що з тобою зробив Господь!» Так я став проповідувати Евангелію, і досі проповідую.

— **Які етапи в служінні ви пройшли?**

— Я досить рано став пастором. Виконувати пасторське служіння мені доручив ще єпископ Роман Ляховський у 2010-2011 році в Дашаві. Мені було 20 років. Потім я був пастором у Борині та Жидачеві. Згодом мене обрали другим пастором у церкві м. Сколе, а у 2020 році — старшим

пастором у цій церкві, від якої маємо 7 дочірніх громад. Тоді ж увійшов у розширену раду місії «Голос надії» як відповідальний за місіонерське служіння у Львівській області.

Саме в той період я працював у Департаменті освіти і проходив відбір на головного спеціаліста в області. Це досить впливова посада, яка передбачає співпрацю з усіма навчальними закладами — від загальноосвітніх шкіл до ЗВО, атестацію учнів і викладачів. Потрібно було вибрати, чому себе присвятити, і я обрав служіння. Невдовзі ми відкрили місіонерську школу, де я став директором.

— **Як ви зустріли війну та як вона вплинула на ваше служіння? Якось ви сказали, що в перші місяці ваш робочий день складав 20 годин.**

— Щодо певних припасів, то можна сказати, що ми були підготовлені. Чи були готовими морально? Ні. Церква переживала великий стрес. Але, хоч і з перешкодами, ми служили й надіялися на краще.

Я входив до обласного комітету, який займався поселенням і допомогою людям, які тікали із зони бойових дій. Це сотні, тисячі переселенців. І більшість із них їхали на Львівщину, до якої зроблені хороші дороги і яка має вихід у Європу. Тому телефон не змовкав, я постійно перебував на зв'язку. Поселяли і в наші церкві, дехто проживав недовго, а дехто — місяцями і навіть до року.

Тепер служіння змінилося. Якщо люди виїжд-

жають, вони мають план. Продукти багатьом потрібні, але це вже не питання життя і смерті. Сьогодні ми здебільшого допомагаємо військовим, їхнім сім'ям, людям, які пережили травматичні події, втратили близьких.

— **Розкажіть про ваш досвід служіння військовим і їхнім сім'ям.**

— Ми ознайомилися з капеланським служінням у 2015 році. Тоді з'явилися перші навчальні курси для капеланів. Ми стали підтримувати військових, які поверталися із зони АТО, які пройшли Іловайський котел. Їздили до них на Схід. До речі, під Іловайськом побував і наш майбутній студент, староста групи Сергій Павлюк, який загинув уже під час повномасштабної війни. До нас зверталися родичі військових, які не могли адаптуватися після пережитого. Ми спілкувалися, молилися з ними — і мали певні результати.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, праця розширилася. Ми стали возити допомогу в Донецьку область, на зворотній дорозі вивозили людей. Військові самі підходили з проханнями. Згодом сформувалася відділ капеланства, капеланська служба, було прийнято відповідні закони. Ми пройшли навчання, ввійшли у штат капеланів УЦХВБ. І дотепер виконуємо це служіння. Частіше навіть у місті підходять військові, ми можемо допомогти прямо на вулиці або ж домовитися про зустріч у інший час. Крім поїздок на Схід, ми маємо можливість служити на навчальних ба-

зах, у військових госпіталах.

Також організовуємо заходи для родин військових — і від церкви, і у співпраці з владою. Зокрема плануємо в літній час приймати в Карпатах на відпочинок і відновлення діючих захисників із сім'ями.

— **Ви також служите в інтернаті, де перебувають діти, евакуйовані із зони бойових дій. Розкажіть про цю працю.**

— Так, це сироти війни, діти, які пережили жахливі травми. Вони — із різних регіонів, у різному стані. Дехто майже не говорить. Є психічно й духовно недужі. Тому ми не просто їх відвідуємо, а щотижня готуємо по суті повноцінний реабілітаційний табір. Це дуже не проста праця. Коли діти дорослішають, на них щораз більше тисне тягар невизначеного майбутнього й трагічного минулого. Є випадки, коли дитина стає свідком, як її батько вбив матір. Такі діти схильні до самогубства.

Був хлопчина 14 років, який кілька разів намагався вкоротити собі віку. Дирекція попросила з ним поспілкуватися. Як розпочати розмову з дитиною з порізаними венами? Ми мали декілька зустрічей. На кожній він більше відкривався, ставив питання, я намагався щиро відповідати. Якось ми проводили програму для всіх дітей, і я говорив про цінність людського життя. Наприкінці цей хлопець підійшов і зізнався, що саме в той день планував чергову спробу самогубства. Але почуті слова зупинили його. Маємо не одне таке свідчення. Серед

вихованців інтернату є випадки щирого навернення до Бога, переміни характеру, навіть хрещення Святим Духом. Іноді підходять вчителі й кажуть: «Не знаємо, що ви робите з дітьми, але це працює. Вони жити захотіли!»

— **Чи були ви свідками надприродних Божих дій під час вашого служіння?**

— У нашій церкві є чоловік, який навернувся до Бога й прийняв хрещення в досить літньому віці. Це йому коштувало стосунків із ріднею. Несподівано в його дружини виявили останню стадію раку. Діагноз підтвердили в трьох лікарнях. Направили на операцію, але відразу попередили, що шанси — мінімальні. Родичі вже їздили вибирати труну. Раптом ця жінка згадала, як колись давно їй мали ампутувати пальця, але після нашої молитви отримала зцілення. Вхопившись за цю надію, вона подзвонила нам і попросила приїхати. Ми молилися за неї. Перед операцією їй зробили повторне обстеження і виявили, що основна пухлина зникла, лишилося тільки залишкове утворення. Термінову операцію скасували. Наступне богослужіння ми робили в неї вдома. Зібралася вся рідня — повна хата людей. Знову молилися. Через тиждень жінка поїхала на планову операцію, і чергове обстеження показало, що пухлина зникла повністю. Лікарі сказали,

що з погляду медицини така ремісія неможлива. Це було справді надприродне зцілення. Ми не мали якоїсь особливої віри, просто виконали свою роботу. А Бог захотів і зробив чудо. Тепер і ця родина, і загалом люди в селі змінили своє ставлення до церкви на краще.

Є багато історій із поїздок на Схід, але не знаю, чи можна їх розповідати... Не раз потрапляли під обстріли. Напевно, найстрашніший момент пережили, повертаючись із Покровська Донецької області. Раптом над бусом пролетіла ракета і підірвала міст, на який ми ось-ось мали заїхати. Буквально хвилина відділяла від загибелі. Це було для мене свідченням, що Бог охороняє. Коли перебуваєш в зоні бойових дій, де двигить земля, усе вибухає, теж страшно, але чомусь саме ця ракета запам'яталася найбільше.

— **Сьогодні, щоб стати місіонером потрібно більше відваги, ніж до війни. Як ви мотивуєте церкву до служіння?**

— Якщо ми називаємо себе християнами, то маємо усвідомлювати свою роль у день випробувань. У церкви не вийде заховатися. Якщо вона не буде світлом у темряві, то перестане бути церквою за своєю суттю. Успіх і щастя буде лише на тому місці та в тій праці, яку доручив нам Господь.

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ

ВІРА І ЖИТТЯ

ВИЯВЛЕНА ВІРА

Через кілька днів Ісус знову прийшов у Капернаум, і в місті стали знати, у якому Він будинок. До Нього зібралася стількість людей, що не було місця навіть біля дверей. Коли Ісус говорив, чотири чоловіки принесли до Нього свого паралізованого друга. Бачачи, що їм до Ісуса не підійти, вони піднялися на дах, розібрали його та опустили звернувши до Нього, на яких лежав хворий. Ісус, бачачи їхню віру, сказав паралізованому: — Сину мій, прощаються тобі гріхи (Мр.2:1-5).

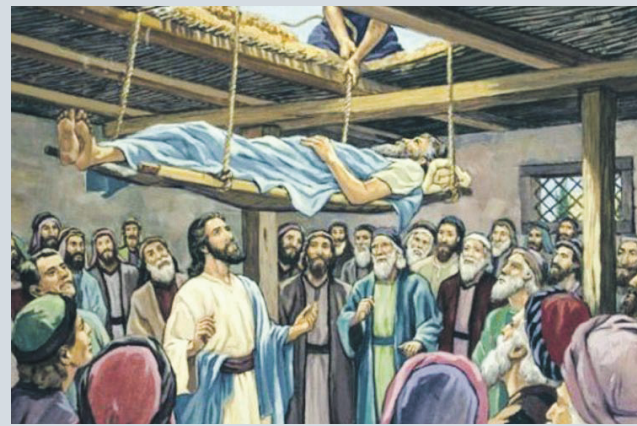
Ісус був зворушений таким проявом віри. Чотири чоловіки мали достатньо надії на Нього й любові до свого товариша, що пішли на ризик. Ноші звернувши до Нього, на яких лежав хворий. Ісус, бачачи їхню віру, сказав паралізованому: — Сину мій, прощаються тобі гріхи (Мр.2:1-5).

Ісус зворушений таким проявом віри. Чотири чоловіки мали достатньо надії на Нього й любові до свого товариша, що пішли на ризик. Ноші звернувши до Нього, на яких лежав хворий. Ісус, бачачи їхню віру, сказав паралізованому: — Сину мій, прощаються тобі гріхи (Мр.2:1-5).

Друзі хочуть, щоб Він зцілюв їхнього друга. Але Ісус не зупиниться на простому зціленні тіла — Він хоче зцілити душу. Випереджуючи фізичне, Він береться за духовне. Зцілення тіла — тимчасове, зцілення душі — вічне.

Прохання друзів справедливе, але скромне. Очікування натовпу великі, але не настільки. Вони чекають, що Ісус скаже: «Я зцілюю тебе». Замість цього Він говорить: «Я прощаю тобі». Вони хотіли, щоб Він потурбувався про тіло, тому що це те, що вони бачать.

Він вибирає турботу не тільки про тіло, але й про душу, оскільки це те, що Він бачить.

Вони хочуть, щоб Ісус дав чоловіку здорове тіло, щоб він міг ходити. Ісус дає йому благодать, щоб він міг жити.

Дивно. Інколи Бог настільки зворушений тим, що Він бачить, що дає нам те, що нам потрібно, а не те, що

ми просимо.

До речі, Ісус не змінився з того дня, коли до Його ніг на шнурках надії опустили ноші.

Те, що трапилося тоді, трапляється й сьогодні. Коли ми робимо крок віри, Бог бачить. Те обличчя, що

сяло усмішкою паралізованому, дарує усмішку алкоголіку, який покинув пляшку. Ті очі, що дивилися на друзів, дивляться на батька й матір, які віддадуть будь-що, щоби принести свою дитину до Христа. Ті вуста, які звернулися до чоловіка в Капернаумі, звертаються до чоловіка в Києві, до жінки у Львові, до дитини в Москві — до кожного, хто приходить до Бога по допомогу.

І хоча ми не можемо цього чути тут, ангели чують Його там. Небеса замирають на мить, коли Бог виявляє свою любов ще раз, промовляючи найважливіші слова: «Гріхи твої прощені».

Макс ЛУКАДО

ОЧИМА ВІРИ

ШЛЯХ ДО ВІДНОВЛЕННЯ

**«Перемучений я аж за-
надто, — за Словом Твоїм
оживи мене, Господи!»
(Пс.118:107).**

Немає людини, яка б не сти-
калася з труднощами й нега-
раздами. Із викликами, що пе-
ревіряють віру, надію, стійкість
та життєві цінності.

Ця боротьба може зламати
нас, залишивши на дверях ро-
зуму табличку: «Не підлягає ре-
монту».

Та це нісенітниця. Бо є диво-
вижна сила відновлення. І як гли-
боко ми би не впали, якими зла-
маними не почувалися б — у нас
є шанс стати цілісними знову.
Шанс скористатися нещастями
— як уроками, помилками — як
сходінками, а відчай замінити
надією.

Ми маємо дух, душу і тіло.
Інколи вважаємо, що при вис-
наженні варто починати саме
з тіла. Та Біблія неодноразово
вказує на правильний порядок:
спершу дух, тоді душа і наоста-
нок — тіло.

Випробування забирають
силу, залишаючи нас порожні-
ми. Іноді ми відчуваємося живи-
ми мерцями.

НАШІ КІСТКИ НАЧЕ
СТАЛИ СУХИМИ

Такий стан був у Давида. У
Псалмі 31 він визнає: «Коли я
мовчав, спорохнявіли кості мої в
цілоденному зойку моєму».

Стан Йова був ще гіршим:
«Вночі мої кості від мене віддов-
буються, а жили мої не в спокою-
ються» (Йов 30:17).

То як перейти з цього гнітю-
чого стану до відновлення, що
поверне нам цілісність?

Однею з найкращих ілю-
страцій цього є долина мертвих
кісток, описана в 37-му розділі
Книги пророка Єзекіїля. Перед
очима пророка відбувається
щось неймовірно дивне — із
мертвих сухих кісток постає ве-
лике військо. Та не без допомоги
Єзекіїля. Саме він каже до них:
«Сухі кості, послухайте слова
Господнього! Так говорить Го-
сподь Бог до цих кісток: Ось Я
введу у вас духа — і ви оживете!»
(Єз.37:4-5).

Зауважмо, що Бог робить

дивовижні речі в співпраці з
людиною! Він не промовляє до
кісток Сам, але каже зробити це
Єзекію.

Коли людина чітко чує голос
Божий (читає Біблію) і ретельно
виконує Його вказівки (прислу-
хається до прочитаного) — не-
можливе стає можливим. Сухі
кістки рухаються у супереччя при-
родним законам — від смерті до
життя.

ОЖИВИТИ ЛЮДИНУ МОЖЕ
ТІЛЬКИ ДУХ БОЖИЙ

Бог вдихнув життя в перших
людей, і вони ожили фізично.
Господь може оживити й смер-
тельні тіла наші через Свого
Духа (див. Рим.8:11). «І дам Я у
вас Свого Духа — і ви оживете!»
(Єз.37:14).

Церква Ісуса Христа — це
оживлені Божим Духом люди.
Оживлені духовно, душевно й
фізично. Велике військо, гото-
ве протистати всім нападам во-
рожим. Наші кості не висохли,
надія не загинула, нам не кінець!

ВІДНОВЛЕННЯ
ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДУХА

Так само, як тіло потребує
їжі, дух потребує ресурсу для
нормального функціонування.
Цей ресурс — Божі обітниці. Не-
достатньо прочитати їх у Біблії.
Варто в них повірити. І тоді вони

не будуть просто написаною
буквою. Бо оживляє не буква, а
дух.

У мене є добра звичка — що-
ранку, розплющивши очі, почи-
нати розмову зі своєю душею
словами Давида: «Благослови,
душе моя, Господа!». А тоді, ще
не осягнувши труднощі нового
дня, промовляти Слово Боже у
свій дух. Я люблю цитувати 23-й
і 91-й Псалми. Повторюю щод-
ня вірші з Книги Ісаї — 54:17,
41:10, 61:10 і багато інших урив-
ків, які знаю напам'ять. Прого-
лошую щодня: «І буде Господь
мене завжди провадити, і душу
мою нагодує в посуху, і кості мої
позміцняє, і я стану немов той
напоєний сад і немов те джере-
ло, що води його не всихають!»
(Іс.58:11).

Тож поки готую ранкову каву
чи роблю рутинні щоденні спра-
ви, мій дух насичується Словом,
мовленим особисто мені. І все
довкола оживає. І якою втом-
леною, знесиленою, збленою,
засмученою чи пригніченою я не
була б, Слово завжди дає надію,
вітху, відновлення. Дух Святий
підбадьорює мій дух, і я відчуваю
свободу в душі й тілі. І мені раз-
ом із Давидом хочеться повто-
рювати: «Він душу мою віджив-
ляє!» І тоді, коли відновлений дух
і душа, тіло теж відновлюється.

Світлана ГАЛЮК

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог
любить тебе й має чудовий план для
твого життя? Дозволь поставити тобі
дуже важливе запитання: «Якби твоє
життя зупинилося в цю секунду, чи
впевнений ти, що потрапиш на Не-
беса? Біблія стверджує: «Усі згріши-
ли й позбавлені слави Божої», а ще:
«Покарання за гріх — смерть, а дар
Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто
покличе Господнє Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» —
число тих, хто кличе Господнє Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе
сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

**«Отче Небесний! Я усвідомлюю, що грішний. Будь ласка, про-
сти мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Хри-
стос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес
із мертвих і тепер живий.**

**Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом
і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й
благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся
слава! Амінь!»**

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив
тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і
будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього чи-
тай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також
дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які
запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ПРИТЧА

У ПЕРУКАРНІ

**Якось християнин, який
щиро вірив у Бога, зай-
шов до перукарні. Він завів
розмову з перукарем, який
його підстригав. Говорили
про різне, але коли розмо-
ва торкнулася Бога, перукар
раптом сказав:**

— Що ви мені не казали б, я
не вірю, що Бог є!

— Чому ж так категорично?

— зі здивуванням запитав віруючий клієнт.

— Бо постійно бачу це навколо, — із роздратуванням відповів перукар.
— Вийдїть на вулицю і подивїться, скільки навколо бідних, хворих, немїч-
них людей. Скільки чоловіків та жінок ллють сльози через горе, яке прий-
шло в їхнє життя. Скільки бездомних дітей риються у смітниках та сплять
на вокзалах. Якби Бог був, то не було б цього болю, сліз та страждань!
Важко повірити в існування такого Бога, Який бачить все це та мовчить.

Християнин нічого не відповів на такий аргумент, мовчки дочекався,
коли перукар доведе його до ладу, розрахувався з ним і вийшов на вули-
цю. Через декілька хвилин він побачив брудного, зарослого та невмитого
бродягу, який неквапом чвалав вулицею.

— Перепрощую, чи не могли б ви мені зробити одну послугу? — запи-
тав його наш знайомий, коли наздогнав.

Після недовгого діалогу вони разом увійшли у двері тієї ж перукарні.

— Шановний, — звернувся християнин до перукаря. — Шановний, я
хочу сказати Вам, що перукарів немає!

— Що ви маєте на увазі? — не відразу зрозумів перукар.

— Я маю на увазі те, що перукарів взагалі нема, їх просто хтось вига-
дав.

— А я тоді хто? — здивовано сказав перукар. — Ось я, ось моє місце,
мої інструменти і Ви як доказ того, що кілька хвилин тому я Вас підстригав.

— Так, — погодився християнин, — але Ви погляньте на цього чо-
ловіка. Дивлячись на нього, я можу сказати, що перукарів немає.

— Ну, добродію, тут справа не в перукарях. Просто цей чоловік не при-
ходить до мене.

— От і я про те ж, — відповів християнин. — Бог є, але люди не хочуть
приходити до Нього, як оцей чоловік не хоче йти до перукарні. Вони стра-
ждають, ллють сльози, терплять поневіряння, але не дозволяють Богові
довести їх до ладу.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на **картковий номер: 4246 0010 0722 4011,**
з поміткою: «Пожертвування на газету»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
Тираж: **53000** примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua